

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 648/16, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, čj. 30 A 45/2014 – 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2014, čj. 62 A 100/2014 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 22. 10. 2014 u Krajského soudu v Brně „správní žalobu“, kterou se domáhal vydání rozsudku, jímž by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2014, č. j. 30 A 45/2014 – 12. Uvedeným usnesením krajský soud odmítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2014, č. j. 30 Cdo 4047/2013 – 231, kterým bylo jako nepřipustné odmítnuto žalobcovo dovolání ve věci náhrady nemajetkové újmy ve výši 50.000 Kč.

[2] Krajský soud žalobce vyzval, aby mu ve stanovené lhůtě sdělil, zda uvedené podání ze dne 22. 10. 2014 je kasační stížností proti usnesení krajského soudu č. j. 30 A 45/2014 – 12, nebo zda skutečně žalobce hodlal svým podáním zahájit řízení o žalobě proti danému usnesení. Žalobce zároveň poučil, že správní žalobou se lze domáhat zrušení rozhodnutí správního orgánu, nikoli soudu, a že opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví je kasační stížnost. Jelikož z reakce žalobce na uvedenou výzvu (jakož i z obsahu samotného podání ze dne 22. 10. 2014) bylo zřejmé, že žalobce zamýšlel podat žalobu dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl krajský soud usnesením ze dne 11. 12. 2014, č. j. 62 A 100/2014 – 24, o odmítnutí této žaloby pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konstatoval, že ve věci nejde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žalobu proti rozhodnutí soudu. Takové soudní rozhodování přitom není rozhodováním či postupem orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Posledně uvedené usnesení krajského soudu nyní žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá kasační stížností, v níž namítá, že usnesení je „*subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR.*“ Podle stěžovatele ve věci nejednal zákonný soudce, krajský soud v záhlaví svého rozhodnutí nepřesně označil žalovaného (namísto „*ČESKÁ REPUBLIKA - Krajský soud v Brně*“ pouze „*Krajský soud v Brně*“) a žalobu nebylo možné odmítnout bez jednání (jestliže již byla žalobě přidělena spisová značka 62 A 100/2014 a pokud stěžovatel nesouhlasil s postupem podle § 51 s. ř. s.). Dále stěžovatel uvádí, že výrok napadeného usnesení měl znít „*návrh se odmítá*“ (nikoliv „*žaloba se odmítá*“), že tento výrok neodpovídá odůvodnění usnesení a že postup předsedy senátu krajského soudu vykazuje znaky „*zametání žaloby pod koberec*“.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřipustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se jedná o další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, které směřuje proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o zjevně neúspěšné návrhy ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, „*[z] procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.*“ Příhodně charakterizoval tento stav rovněž krajský soud v nyní napadeném usnesení. Podle krajského soudu nelze z podání stěžovatele dovozovat, „*že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězcím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu.*“

[6] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žalobu“ proti jinému usnesení téhož soudu. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní námítky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že žaloba podaná v dané věci je nepřipustná. Krajský soud odmítl žalobu s tím, že žalobou dle § 65 s. ř. s. lze napadat toliko rozhodnutí správního orgánu, přičemž rozhodnutí napadené stěžovatelem v posuzované věci není rozhodnutím orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační námítky uplatněné stěžovatelem (k jejich shrnutí viz bod [3] výše) *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[7] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv.

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zřádnlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[10] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu